

άτυχώς μετά τινος πεπαλαιωμένης έπισκευής εΐνε ή μόνη τής χριστιανικής κοινότητας ιδιοκτησία.

Τοιαῦτα, φίλε, εν περιλήψει τὰ Χανία, ἄτινα ἐκτὸς τοῦ πεπυκνωμένου πληθυσμοῦ, τῆς ἐλλείψεως κανονικῆς καθαριότητος, τῆς στερήσεως πλατειῶν καὶ δενδροφυτειῶν, καὶ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν ἀναγκαίων κανόνων τῆς ὑγιεινῆς εἰς τὰς οἰκοδομὰς, καὶ τῶν ὑψηλῶν ἐπέλαξεων, ἔχουσι τὸ ἀτύχημα, νὰ ἔχωσιν ἀμέσως ἐξωθεν τοῦ πυλῶν τὸ εὐρύ καὶ ἀκανόνιστον τουρκικὸν Νεκροταφεῖον, ὅπερ ἐκτὸς τοῦ ἀκαταλήλου τῆς θέσεως, ἀναδίδει καὶ ἀναθυμιάσεις οὐχὶ εὐάρεστους εἰς τὴν ὄσφρησιν οὔτε ὑγιεινὰς· εὐτυχῶς ὅτι ὁ οὐχὶ μακρὰν δημόσιος κῆπος καὶ αἱ ἐξαίσιοι ἐξοχαὶ μας ἀναπληροῦσι τὰς ἐλλείψεις.

Ἴσως ἐν ἀπωτέρῳ ἢ προσεχῆι μέλλοντι τὰ Χανία γίνωσι πόλις καλλητέρα καὶ ἐπισημοτέρα· εἴθε!

Χανία 18 Ὀκτωβρίου 1885

Γ. Π. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΑΘΩΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ

« Ἐμμα μου, νὰ τὸ αἷμά μου! Ἵς τὸ βλέμμα μου ἀποκρίσου·
 Νὰ τῆς ψυχῆς μου τὰ κλειδιά, —
 Ἐδῶ γονάτισε, καρδιά,
 Καὶ ἴπες τὴν προσευχὴ σου! »

Τοῦτο τὸ γράμμα ἐδιάβασε Ἵς τὸ βλέμμα μου ἢ ψυχὴ της
 Καὶ μῶγραφε Ἵς τὸ βλέμμα της :
 Ἐγὼ νὰ πιῶ τὸ αἷμά της
 Καὶ νᾶμ' ἐγὼ ζωὴ της.

Κ' εἶν' ὁ ἔρωτάς μας οὐρανὸς ὀλόμαυρος κί ὠρατός·
 Εἶν' ἄγια ἴμερα σκοτεινὴ, —
 Δὲν εἶναι ἡ Ἐμμα χριστιανὴ,
 Εἶν' ἄγγελος ἐβρατός!

Κόλασι και παράδεισο ἡ ἀγάπη μας ταιριάζει·
 Τῆς εἶμαι φλόγα και δροσιά,
 Μοῦ εἶναι κομμένη ἡ ἐκκλησιά,
 Θεός 'πού με κολάζει!

Δύο Θεοὶ παλεύουνε 'ς τὰ στήθεια τ' ἀναμμένα·
 'Ο ἓνας τᾶχει ταιριαστά,
 Τὰ θέλει ὁ ἄλλος χωριστά,
 Και ζοῦνε 'πεθαμμένα

Κ' εἴμαστε μάρτυρες ἄγνοι, ἀθῶοι κολασμένοι·
 Ζοῦμε κ' οἱ δυὸ 'εἰς μιὰ πνοή,
 Μᾶς εἶν' ἀχώριστ' ἡ ζωή,
 Και ζοῦμε χωρισμένοι.

Γιὰ με, γιὰ τὴν ἀγάπη μας, δὲ θέλω νὰ 'Ξωμόση,
 'Οχι! τὴ θέλω σταθερή·
 'Αστατη, αὔριο 'μπορεῖ
 Κι' ἐμὲ νὰ θανατώση.

"Αν ἀρνηθῆ τὴν πίστι της γιὰ με και χριστιανέψη,
 Θεὸς ν' ἀρνηθῆ και τὸ Χριστό,
 'Σάν ἀφ' τὸ στήθος της σβυστῶ·
 Μπορεῖ και νὰ τουρκέψη.

"Οχι, τὴ θέλω σταθερή· και μόνος ΣΥ 'πού ἐνόηεις
 Τ' ἀλλόθρησκά μας βλέμματα,
 'Σ τὰ σκοτεινὰ πλανέματα
 Μπορεῖς νὰ 'ξημερόνης!

Κρῖμα, Χριστέ, τέτοιος Χριστός χωρὶς Χριστό! Τὸ φῶς Σου
 Καταίθασ' της γιὰ προσευχή·
 Μέσ' 'ς τὴν ὥραία της ψυχῆ
 'Ας φέξῃ ὁ Σταυρός ΣΟΥ!

Νοέμβριος, 1885.

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ